

မြေပုံ

ကိုကိုပေဘို့အချစ်က
သည့်လိုလား

(၁)

“အို...လွတ်ပါ၊ အသက်ရှူ ကျပ်လာပြီ”

“အေးပါ မူနေတဲ့ ကောင်မလေးတော့ သန်ဘက်ခါ ညကျရင်
ကောင်းကောင်းသိမယ်”

မြတ်လေးငုံ၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မောင်သည် မြတ်လေးငုံ၏

မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းကလေးအစုံကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ဟားတိုက်၍ ရယ်နေ၏ ။

“အိုး...ရယ်နေလိုက်တာ တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်ရမယ့် ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့”

“ဘာထူးလဲ၊ အချစ်စစ်ပွဲကို ကိုယ် အနိုင်ရသွားပြီပဲ၊ လာကွာ
မပြန်ခင်လေး တစ်ချက် မွေး...”

“အို...သွားပါ၊ သူ သိပ်ကဲလာပြီ”

မြတ်လေးငုံက ချစ်သူဗိုလ်ကြီးရဲနိုင်မောင်၏ လက်များကို
ပုတ်ချလိုက်သည်။

ချစ်ရလွန်းသူနှစ်ဦး ပျော်မြူးနေကြသဖြင့် တစ်လောကလုံးကိုမေ့နေ၏ ။

သူတို့နှစ်ဦး ရှိနေသော စာကြည့်ခန်း၏ တံခါးမကြီး

ခပ်ဟဟကလေးဖြစ်နေရာမှ အိခနဲ အသံမြည်အောင် ပြန်ပိတ်သွားသည်ကို သူတို့
နှစ်ဦး မသိလိုက်ကြပါ။

“ကိုယ် သွားမယ်နော် မြတ်လေးငုံ”

“အား...”

မြတ်လေးငုံ၏ ပါးအိအိမို့မို့ လေးကို မချင့်မရဲဖြင့် လိမ်ကာ
ဗိုလ်ကြီးရဲနိုင်က ပြောပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော သူ့ဦးထုပ်ကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကိုရဲ သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ”

“ချစ်လို့ပါကွာ”

“ဟွန်း”

နီရောင် သမ်းသွားသော ပါးတစ်ဘက်ကို ပွတ်ရင်း မြတ်လေးငုံက
ချစ်မျက်စောင်းကလေး ထိုးလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော် တစ်ယောက် အူမြူး၍ နေ၏ ။

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးခါးကို တစ်ဦး ဖက်ကာ စာကြည့်ခြန်းတွင်းမှ
ထွက်လာတွင် လှစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသော
ဖူးပွင့်ဝေကို ပြိုင်တူ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟဲ့...အို...ဖူး လိမ့်ကျတော့မှာပဲ”

“အား...”

“အို...အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ ဖူး...ဖူး တော့သေပါပြီ”

မြတ်လေးငုံ၏ စကားပြောလိုမှမဆုံးခင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ဆက်နွှယ်ထားသော လှေကားကြီး ၏ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ဆီမှ ဖူးပွင့်ဝေသည်
ချော်၍ အောက်သို့ ကျလာ၏ ။

“ဖူး...ဖူးငယ်...ညီမလေး”

“ဖူး...ဖူးပွင့်ဝေ”

“အို...အောင်မယ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

မြတ်လေးငုံ၏ လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေနေသော ဖူးပွင့်ဝေ၏ အနီးသို့ အိမ်ရှိလူများ အားလုံးရောက်လာကြ၏။

“ဖူး...ဖူးရယ်”

မြတ်လေးငုံသည် ညီမလေး ဖူးပွင့်ဝေကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာဖက်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုရှိုက်နေမိတော့သည်။

“မြတ်လေးငုံ ငိုနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့မှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကိုရဲ၊မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာကပါ ဝင်ပြောလာ၏။

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မောင်လည်း မြတ်လေးငုံ၏ လက်များထဲမှ ဖူးပွင့်ဝေကိုထူကာ စွေခနဲ ပွေ့ချီပြီး သူ၏ ကားဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

သူ့နောက်မှ မြတ်လေးငုံ၊ ဒေါ်အမာနှင့် ဒေါ်အမာတို့၏ ယာဉ်မောင်း ဦးကျော်လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။

“မြတ်လေးငုံ ကားပေါ်တက် ဖူးကို ပွေ့ထား”

မြတ်လေးငုံလည်း ကားပေါ်သို့ အလျင်အမြန်တက်ကာ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ဖူးပွင့်ဝေ၏ ဦးခေါင်းကလေး တင်ပြီးဖက်ထားနေ၏။

“သွားနှင့်ကိုရဲ၊ အန်တီမာ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ဗိုလ်ကြီးရဲနိုင်မောင်၏ လင့်ရီဘာ ကားသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ၏ ခြံဝင်းကြီးထဲမှ ဖူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။`

မမ္မစေတီလမ်းမှ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ ရောက်သည့်တိုင်
ဖူးပွင့်ဝေမှာ သတိလစ်ဆဲရှိနေ၏။

ညီမလေး ဖူးပွင့်ဝေအတွက် ပူပင်စိတ်တွေက မြတ်လေးငုံ ရင်တွင်
မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသကဲ့ဖြစ်နေ၏။

ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနမှ ဆရာဝန်များ စစ်ဆေးပြီးလျှင်
ဖူးပွင့်ဝေကို ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ဆေးရုံဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ကြသည်။

တရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးနေသော မြတ်လေးငုံ၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ ဗိုလ်ကြီး
ရဲနိုင်မော်သည် နှစ်သိမ့် နေသော်လည်း မြတ်လေးငုံမှာ အငိုမတိတ်ဘဲ ရှိနေ၏။

“မြတ်လေးငုံရယ်...ဆရာဝန်ကြီးတွေ လက်ထဲ ရောက်နေပြီပဲ၊
စိတ်ကိုလည်း နည်းနည်းတင်း ပါဦး”

“ဖူး...ဖူးငယ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မြတ်လေးငုံလည်း သေမှာပဲ”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ဖူး ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ”

“ဖူး သတိမရသေးဘူး၊ ဖူးငယ်...ဖူးငယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
အကြာကြီး သတိမရတာ လဲ၊ အို...ဖူးငယ်”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မောင်က ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်တွင် ဆွဲလှည့်၍
ဖိကပ်ထား လိုက်သည်။

မြတ်လေးငုံ၊ ချစ်ရလွန်းသော ညီမလေး ဖူးပွင့်ဝေအတွက်
သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိုးရိမ်းကြောင့်ကြစိတ်သည်အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေ၏
။

အကြောင်းမူ ဖူးပွင့်ဝေသည် သွေးထက်သံယိုမှု မဖြစ်သော်လည်း
ပြင်းထန်နေသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သေမင်း၏ ခံတွင်းဝတွင် ရောက်နေလေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

“ကိုရဲ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

နောက်မှ ရောက်လာသော ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာက မေးလိုက်သည်။

“ခုအထိတော့ ဘာမှ မသိရသေးဘူး အန်တီမာ”

“အန်တီမာရေ လုပ်ပါဦး၊ ဖူး ဖူး သေတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“အို...သမီးရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြောင်းဝင်လာသော မြတ်လေးငုံကို ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာက ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

သူ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ သွယ်သွယ်ကျနေ၏ ။

ဖူးပွင့်ဝေအတွက် သူ ခံစားနေရသော သောကစိတ်သည် သူ့ရင်ကို မီးမြှိုက်နေသကဲ့သို့ ပူလောင်လှ၏ ။

ဖူးပွင့်ဝေသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားပါလျှင် သူလည်း ရူးမည်မှာ ဧကန်ပင်။

အကြောင်းမူ မြတ်လေးငုံနှင့် ဖူးပွင့်ဝေတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် သူ့အတွက် ဝမ်းနှင့် မလွယ်ခဲ့ရသော်လည်း သားမည်ခဲ့ရသည့် ကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

*

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာနှင့် မြတ်လေးငုံတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်၍ ငိုရှိုက်နေစဉ် ဖူးပွင့်ဝေအား စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကုသမှုပေးခဲ့သော ဒေါက်တာသည် အပြင်သို့ထွက်လာ၏ ။

သူသည် သိသိသာသာကြီး မျက်နှာ မကောင်းလှသည်မို့ ဗိုလ်ကြီး
ရဲနိုင်မော်၊ဒေါ်အမာနှင့် မြတ်လေးငုံတို့ ထိတ်လန့်ပျာဝေသွားကြသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက စိတ်မကောင်းလှဟန်ဖြင့် မြတ်လေးငုံအား ကြည့်ပြီး
ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မောင်၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ညီမလေး”

“ဆောရီးပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ မိန်းကလေးဒဏ်ရာက ကျောရိုးထဲမှာ ရှိတဲ့
အာရုံကြောမကြီးကို ထိခိုက်သွားတယ်”

“ဒါ...ဒါဖြင့် သူ...သူ...သေ”

“နိုး....နိုး...သူ မသေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အာရုံကြောမကြီး
ရှော့ခံရသွားတာပါ...”

“စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါ အချိန်ယူပြီး ကုရမယ့် ကေ့စ်တစ်ခု
ဖြစ်နေပါတယ်၊ လူနာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမသွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

“သူ လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာဖို့ မျှော်လင့်ချက်ကော ရှိပါသေးလား
ဒေါက်တာ”

“ရှိပါတယ်”

ဒေါက်တာက စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏ ။

“အချိန်တော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
ညွှန်ကြားသလိုနေဖို့က လူနာအတွက် သိပ်အရေးကြီးပါတယ်”

အားတက်မလိုလိုဖြစ်လာပြီးမှ ဒေါက်တာ၏ နောက်ဆက်တွဲ
စကားများသည် ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မောင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ရုတ်တရက်

ဆွဲချလိုက်သကဲ့သို့ ကျသွားစေ၏။

“လူနာကို ဝင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာသည် ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏ ပခုံးကို သူ့လက်ဖြင့်
အသာပုတ်ခဲ့ပြီး ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအခါမှ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေကြသော
မြတ်လေးငုံနှင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာတို့လည်း ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏ အနီးသို့
အပေးရောက်လာကြသည်။

“ကိုရဲ...ကိုရဲ”

“ကိုရဲ...ဘာပြောသွားသလဲ ဟင်”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်သည် မြတ်လေးငုံ၏ ပခုံးကလေးကို
ဖက်ထားလိုက်ပြီး။ ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ပြောရမည့် စကားလုံးများ သူ့လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့နေ၏ ။

“ကိုရဲယံ ပြောစမ်းပါ၊ ညီမလေးမှာ
မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးလားဟင်...”

ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို မော့မော့ကလေး ကြည့်ကာ ငိုသံပါကြီးဖြင့်
မြတ်လေးငုံက မေးလိုက်သည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာကတော့ ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏ မျက်နှာကို
ငုံ့လွင့်သော မျက်လုံးများဖြင့်သာကြည့်နေ၏ ။

“မြတ်လေးငုံ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်...ဖူး...ဖူး...မသေနိုင်ပါဘူး...
ဒါပေမယ့်”

“အို...ပြောပါ...ပြောပါ...ကိုရဲရဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဟင်...”

ဘာဖြစ်သလဲ”

မြတ်လေးငုံ၏ အသံများက တုန်ခိုက်နေ၏။

“အာရုံကြောမကြီး ရှော့ခံရသွားလို့ သူ...သူ...သတိမေ့နေတာပါ”

မြတ်လေးငုံသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ နားနှစ်ဘက်ကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကလေးသည် တုန်နေ၏။

“မြတ်လေး...မြတ်လေး သတိထားပါကွယ်”

“တူမကြီး မြတ်လေးငုံ”

မဟာ ပထဝီ မြေကြီး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သည်ဟူသော အဖြစ်ကို မြတ်လေးငုံ တစ်ယောက် လက်တွေ့ ထိထိမိမိ ခံစားနေရလေပြီတည်း။

“မြတ်လေးငုံ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ကိုရဲကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာတဲ့ ရောဂါတစ်ခုကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ကုရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားရမယ့် အချိန် ဖြစ်နေပြီ မြတ်လေးငုံ...”

“ငိုနေလို့ ဖူးရောဂါ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ...”

“ဖူးကို အချိန်ယူပြီး ကုသဖို့ အများကြီးလိုတယ်၊ ဖူးအတွက် မြတ်လေးငုံ ကျန်းမာဖို့လည်း လိုတယ်”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်သည် သူ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မြတ်လေးငုံ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မငိုနဲ့တော့ မြတ်လေးငုံ...မငိုရဘူး၊ မြတ်လေးငုံ ဒီလို ငိုနေရင် အပြင်မှာနေခဲ့၊ ကိုယ်နဲ့အန်တီမာပဲ ဖူးကို ဝင်ကြည့်မယ်”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏ စကားများက အမိန့်ဆန်လှ၏။

မြတ်လေးငုံသည် မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျနေသော မျက်လုံး
ဝိုင်းဝိုင်းများဖြင့် ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြတ်လေးငုံငိုနေရင် ဖူးအခန်းထဲကို ကိုယ်အဝင်မခံနိုင်ဘူး၊
ခုအချိန်ဟာ ကိုယ့်ခံစားချက်ထက် သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးဖို့က
အရေးကြီးနေတယ်...”

“ဒါကိုနားလည်ရင်၊ သဘောပေါက်ရင်၊ မြတ်လေးငုံ ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်
နိုင်အောင် ထိန်းပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် တူမကြီးရယ်၊ စိတ်ကို တင်းလိုက်ပါ၊
မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါ နော်၊ ဖူးကို...ဖူးကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ဒေါ်အမာက ဝင်၍ ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်က သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို မြတ်လေးငုံ၏ လက်ထဲသို့
ထည့်ပေးလိုက် သည်။

မြတ်လေးငုံလည်း ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်၍ ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏
မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဖူးငယ်ဆီ သွားမယ်”

မျက်နှာလေးကို မော်ခနဲ လုပ်လိုက်ပြီး မြတ်လေးငုံက ခြေစ၊
လှမ်းလိုက်သည်။

မြတ်လေးငုံ အားတင်းထားလိုက်ပါပြီ။

(၂)

သတိကောင်းစွာ ရရှိနေပြီ ဖြစ်သော ဖူးပွင့်ဝေသည်။ သူ့အခန်းထဲသို့ အစ်မဖြစ်သူ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်း၍ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“မမလေး”

“ဖူး ဖူး...ညီမလေး”

မြတ်လေးငုံသည် ခုတင်စောင်းတွင် ထိုင်ကာ ညီမလေး ဖူးပွင့်ဝေကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

စိတ်ရှိ လက်ရှိ ညီမလေးကို ဖက်ကာ ငိုပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားနေရ၏ ။

“မမလေး...ဖူးလေ...ဖူး...ဖူး ခြေထောက်တွေ လှုပ် လှုပ်မရတော့ဘူး မမလေးရဲ့၊ ဖူး...ဖူးတော့ လူဖြစ် ရှုံး...ရှုံး”

“အို...ဖူးငယ် ညီမလေး”

မြတ်လေးငုံက ဖူးပွင့်ဝေ၏ ပါးစပ်ကလေးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဖူးငယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဖူးငယ်ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောကို ထိခိုက်မိသွားလို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာပါ၊ ဒါလည်း အကြာကြီး မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဒေါက်တာတွေက ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖူး...ဖူးရဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ ကိုကိုတွေ့ပြီးပြီ၊ ဖူး မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါတဲ့၊ တစ်ခု ပဲရှိတယ်၊ဖူးစိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ဖို့လိုတယ်”

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်ကလည်း ဖူးပွင့်ဝေကို ဝင်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

တော်ပေသေး၏ သူသာ ဝင်၍ အားမပေးလျှင် တင်းထားသော
မြတ်လေးငုံ၏ စိတ်များ လျော့ကျကာ ငိုချပစ်ချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဖူးငယ်...ကိုကိုရဲတို့ မမလေးတို့ ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား
စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားပြီး ဆေးကုသလိုက်ရင် ဖူးငယ်ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

ဖူးပွင့်ဝေသည် သူ့ကို အားပေးနေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ၊ သူ့
မမမြတ်လေးငုံနှင့် ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်တို့၏ မျက်နှာများကို
မျက်ရည်စက်လက်ကျသော မျက်နှာလေးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေ၏ ။

“ဖူး...”

ပွင့်ဖူးဝေ၏ လက်ကလေးများကို မြတ်လေးငုံက
အသာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မမလေး...ဖူးကို ဖူးကို”

“ဖူးကို ဘာဖြစ်သလဲ...ဆက်ပြောလေ ဖူးငယ်”

“ဖူးကို...ပစ်...ပစ်မထားပါနဲ့”

“အို...ဘယ့်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ ဖူးငယ်၊ မမလေးက ဖူးငယ်ကို
ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထားရမှာလဲ”

“ဖူး...ဖူးကြောက်တယ်၊ ဖူး အနားမှာ မမလေး နေပါနော်၊ ဖူးအနားမှာပဲ
နေပါ”

ဖူးဝေက ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

“မမလေး ဖူးအနားကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူးကွယ်၊ စိတ်အေးအေး

ထားနော် ဖူးငယ် မောနေပြီ အနားယူလိုက်”

ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်နက်ကြီးများ တဖြည်းဖြည်း မှိတ်ချသွား၏။

ဖူးပွင့်ဝေ၏ ဦးခေါင်းကလေးကို အသာအယာ ဖွဖွကလေး သပ်ပေးရင်း ပင့်သက်ရှိက် လိုက်သော ချစ်သူ ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်ကို မြတ်လေးငုံက ကြည့်လိုက်သည်။

ပြိုကျမလာသော်လည်း မျက်ရည်များက မြတ်လေးငုံ၏ မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်ကလေးထဲ တွင် ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ လည်နေ၏။

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်သည် မြတ်လေးငုံအား ခပ်တွေတွေကြီး တစ်ချက်... ကြည့်ပြီး နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ အပြင်ကော်ရစ်တာဆီသို့ ထွက်သွား၏။

မြတ်လေးငုံလည်း သူ့နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်ကာ ပြောလိုက်ချင်သည့် စကားများ ရင်တွင် ပြည့်ကျပ်နေသော်လည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ မရ။ ဖူးပွင့်ဝေ၏ လက်ကလေး များက သူ့လက်ကို မြဲခိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားနေ၏။

လူငယ်နှစ်ဦး၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သိနေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာလည်း ရင်ထဲတွင် မော၍ နေရှာသည်။

တစ်စက္ကန့်နှင့် တစ်စက္ကန့်ကြား တစ်မိနစ်မှ တစ်မိနစ် ကြားတွင်ကံကြမ္မာ၏ လှည့်ကွက်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းလှပါကလား။

စောစောပိုင်းက ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်နှင့် တူမလေး မြတ်လေးငုံ၏ မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်သည့် နေ့ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာလုံး ဆို့မတတ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့...

တူမငယ်လေး ဖူးပွင့်ဝေသည် မျှော်လင့်မထားမိသော ထိခိုက်ဒဏ်ရာကိုရရှိမှုဖြင့်...။

သည်ကလေးနှစ်ယောက် အပေါ်တွင် ကံကြမ္မာသည်ရိုင်းလို့ပဲ

မဆုံးနိုင်တော့...။

“အန်တီမာ”

“မြတ်လေးငုံ”

အတွေးများပျံ့လွင့်သွားသော ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာသည် ဖျတ်ခနဲ
မြတ်လေးငုံဆီသို့ အာရုံပြန်ရောက်လာ၏ ။

“ဖူး အနားမှာ ခဏနေပါ”

“အို...မမလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဖူးပွင့်ဝေသည် မှိန်းထားနေရာမှ မျက်လုံးများပွင့်လာကာ မြတ်လေးငုံ၏
လက်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲထားလိုက်သည်။

မြတ်လေးငုံ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့...

“ဖူးငယ် အန်တီမာ ရှိတယ်လေ ဖူးငယ်ကို စောင့်အိပ်ဖို့ လိုတာလေးတွေ
ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ကဲ...ကဲ...မြတ်လေးငုံ ခဏသွားလိုက်”

တော်ပေသေး၏ ။

“ခဏလေးပါ ဖူးငယ်”

ဖူးပွင့်ဝေသည် ကျေနပ်ဟန် မရှိသော မျက်နှာဖြင့် မြတ်လေးငုံကို
ကြည့်သော်လည်း တားမြစ်ခြင်းတော့မပြု...။

*

(၃)

မိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်သည် ဆေးရုံဝရန်တာ လက်ရန်းကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျောခိုင်းရပ်နေ၏။

“ကိုရဲ”

မြတ်လေးငုံဘက်သို့ သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၏။

“မြတ်လေးတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ဟင်”

အသံ တုန်တုန်ကလေးဖြင့် မြတ်လေးငုံက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကို ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ မြတ်လေးငုံ”

“ကိုရဲရယ်...အခြေအနေတွေကို သိရက်သားနဲ့”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်စမ်းပါ မြတ်လေးငုံ”

“သန်ဘက်ခါ ကိုရဲနဲ့ မြတ်လေးတို့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ကိစ္စ”

“လက်မှတ် ထိုးတာ ဘယ်နှစ်နာရီ ကြာမှာမို့လို့လဲ မြတ်လေး၊ ခဏတော့
စပါယ်ရှယ် နပ်(စ်) နဲ့ ထားခဲ့နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုရဲ မဟုတ်သေးဘူး”

“ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ၊ မင်းလက်မှတ် မထိုးနိုင်သေးဘူး
လက်မထပ်နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား ဟင်”

“အို...ကိုရဲရယ်”

“သိပါတယ်၊ ဒီလို ပြောလာမယ်ဆိုတာ ကိုယ် စောစော ကတည်းက

သိတယ်”

“ကိုရဲနဲ့မြတ်လေး သည်းညည်းခံရမယ့် အချိန်ပါ”

“ကိုယ်ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အချိန်မရွေး

တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံး၊ ကိုယ့်အတွက် အချိန်က ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆို တာလည်း မင်းအသိဆုံး...”

“ဒီခွင့် ကုန်သွားရင် နောက်ခွင့် ဘယ်တော့ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး၊

ဖူးက နာတာရှည် ရောဂါသည် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလောက်ပြောရင် မင်းသဘောပေါက်ပါတယ် မြတ်လေး”

မြတ်လေးငုံသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးကလေး

နှစ်ဘက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မျက်နှာကလေးကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်ထားနေ၏ ။

“ဒီကောင်မလေးကို မြတ်လေး အလိုလိုက်လွန်းတယ်”

“အို...ခု ဖူးငယ်က လူမမာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ...လူမမာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖူးက အမြဲတမ်း သူ့

အလိုကိုပဲ သူများက လိုက်တာ ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား...”

“ခု ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဒါ သူ့ အတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီး

ဖြစ်သွားပြီ၊ ဟွန်း...”

“ကိုရဲ စကားတွေက သိပ် ရက်စက်တာပဲ၊ ဖူးငယ် အပေါ်

အကြင်နာတရား နည်းနည်းလေး မှတောင် မရှိဘူးလားဟင်၊ မထားနိုင်ဘူးလား”

“ကိုယ်လည်း လူတစ်ယောက်ပဲ၊ လူစိတ်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ

ဒီလို ဖြစ်လို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရက် ရွှေ့ဆိုင်းရမယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူးမြတ်လေး”

“အို...မြတ်လေးကတော့ ဖူးငယ် ကျန်းမာလာမှပဲ

ပြန်စဉ်းစားနိုင်တော့မယ်၊ဖူးငယ် အနားမှာ မြတ်လေး နေရမယ်၊ ဖူးငယ်ကို မြတ်လေး ပြုစုရမယ်...”

“ဒီ တာဝန်တွေ ရှိနေရင် မြတ်လေးဟာ ကိုယ့်လင်သားအပေါ်မှာ ဘယ် တာဝန်ကျေပွန် နိုင်မှာလဲ...”

“ပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်နိုင်မှာလဲ၊ မြတ်လေး ဒါတွေကြောင့် ပြောနေတာပါ ကိုရဲ”

“အဲဒီ တော့...”

“မြတ်လေး ပြောပါရောလား၊ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်မယ်လို့...”

“ကောင်းပြီလေ...မြတ်လေး သဘော မပါရင် ကိုယ်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မြတ်လေး ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်ပါပြီဆိုတဲ့ နေ့ကိုပဲ ကိုယ် စောင့်ရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

မြတ်လေးငုံသည် ခေါင်းကလေး တွင်တွင် ငုံ့ကာ ဗိုလ်ကြီးရဲနိုင်မော်၏ ရှေ့တွင် ရပ်နေ၏ ။

“ကိုယ့်အကူအညီ ဘာလိုသေးသလဲ”

မြတ်လေးငုံက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ် မနက်မှပဲ လာတော့မယ်”

ဗိုလ်ကြီးရဲမောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို မြတ်လေးငုံ ရှေ့မှ ခြေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏ ။

မြတ်လေးငုံ၏ ရင်ထဲတွင် ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကိုရဲရယ် ရက်စက်လိုက်တာ၊မြတ်လေးအနားမှာနေပြီး

ဖေးကူဖော်တောင် မရပါလား”

ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်မနိုင်အောင် သူ ဖြစ်နေရှာ၏။

“အေးလေ သူစိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးစရာပဲ၊ ဖူးငယ်ပဲ အမြဲတမ်း ငါ့ကို အနိုင်ယူလာခဲ့တာ ချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခု...ခုကိစ္စကတော့ ဖူးငယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး...”

“အို...မြတ်လေးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတော့ ကိုရဲရယ်၊ မြတ်လေး ကိုရဲကို ချစ်ပါတယ်၊ အသက်မက ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြတ်လေးရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ကြီးလာခဲ့ ရရှာတဲ့ ညီမလေးကိုတော့ ခုအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မရက်စက်နိုင်ဘူး...”

“စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ဘူး၊ မြတ်လေးကို နားလည်ပါ ကိုရဲရယ်၊ မြတ်လေးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

မြတ်လေးငုံသည် မျက်ရည် ရွဲနှစ်နေသော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို ပြန်တင်းကာ ညီမလေး ဖူးငယ် ရှိရာသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

*

“မောင်ရဲကော...”

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာက မို့အစ်နေသော မြတ်လေးငုံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ပြန်သွားပြီ၊ မင်္ဂလာရက်လည်း မြတ်လေးငုံ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဟင်...”

ဖူးပွင့်ဝေသည် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခုတင်အနီးတွင် တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေသော အစ်မဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“သူ ပြန်ပါစေပေါ့၊ သူနေလည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ မမလေးသာ ဖူးအနားမှာ နေပါ...နော်...နော် မမလေး”

“အင်းပါ ဖူးငယ်ရယ်”

ဖူးပွင့်ဝေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေဒနာသည်နှင့် လားလားမှ မတူသော အပြုံးများ လျှမ်းဝေ၍ နေ၏ ။

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာသည် သူ ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။

“အန်တီမာ ပြန်တော့လေ၊ မြတ်လေးငုံတစ်ယောက်တည်းစောင့်လို့ ရပါတယ်၊ ဦးလေး ကျော်နဲ့ စားစရာ သောက်စရာရယ်၊ ဒီမှာ လိုအပ်တာလေးတွေရယ်သာ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“နိုက်နပ်(စ်) ငှားလို့ မရဘူးလား”

“အချိန် နောက်ကျသွားပြီ၊ မနက်ကျမှပဲ စီစဉ်လို့ ရတော့မယ်”

“အို...နပ်(စ်) မလိုပါဘူး၊ မမလေး ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မြတ်လေးငုံကို နားချိန် စားချိန် ကလေးလည်း ပေးဦးမှာပေါ့...”

“နို့မဟုတ်ရင် သူပါ လဲသွားရင် ဖူးငယ်ကို ဘယ်သူ ကြည့်မလဲ၊ အန်တီမာမှာလည်း ကျောင်းက တစ်ဘက်နဲ့၊ ဖူးငယ် မမလေးကို သိပ်ဒုက္ခပေးရဘူးကွယ်”

“အို...ဖူးငယ်က ဘာခုကွပေးလို့လဲ”

“ခု ဖူးငယ် အတွက် မင်္ဂလာရက်တောင် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား”

“အို...ဒါကတော့ ဖူး တမင် လူမမာဖြစ်အောင် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အန်တီမာ...”

မြတ်လေးငုံသည် ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ၏ မျက်နှာကို တောင်းပန်
တိုးလျှိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါပြလိုက်သည်။

ဒေါ်အမာလည်း အမြဲတမ်း နားကောက်တတ်သော ဖူးပွင့်ဝေနှင့် စကား
ဆက်မပြော လိုတော့ ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အန်တီမာ သွားမယ် မြတ်လေးငုံ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“လာ...မမလေး ထိုင်”

ဖူးပွင့်ဝေသည် မြတ်လေး ငုံ့ကို သူ့ ခုတင်ဘေးထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေပြီး
မြတ်လေးငုံ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ကိုင်ကာ
သူ့ပါးမို့မို့ကလေးတွင်ကပ်ထားလိုက်သည်။

မြတ်လေးငုံသည် အကြင်နာလွှမ်းသော မျက်နှာကလေးဖြင့်
ညီမဖြစ်သူကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ကလေး ကြည့်နေ၏ ။

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာလည်း လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုညီအစ်မ
နှစ်ယောက်အနီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

(၄)

“ကိုရဲလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အန်တီမာပါ”

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာသည် အိမ်ကို ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ပြောပါ အန်တီမာ”

“မင်းတို့ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ စိတ်မကောင်းဘူး”

“မရွှေ့ဆိုင်းလို့မှ မဖြစ်တော့တာဘဲ အန်တီမာ၊ မြတ်လေး အကြောင်းလည်း အန်တီမာ အသိဆုံးပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က လိုက်လျောခဲ့တာတွေလည်း အန်တီမာ အသိဆုံးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...မင်းဘက်က အလွန်မရှိပါဘူး၊ မြတ်လေးငုံဟာ ဖူးငယ်နဲ့ ပတ်သက် လာရင် အန်မတန် စိတ်ပျော့တယ်...”

“အန်တီမာကတော့ ရက်မရွှေ့ချင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ မြတ်လေးငုံကိုပြောပြပါဦးမယ်”

“ရမယ် မထင်ပါဘူး အန်တီမာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မနက်ဖြန်ည ရထားနဲ့ပဲ တပ်ကို ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အို...မောင်ရဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့
ခွင့်ရက်ရှည်တွေကို အလဟဿ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မြတ်လေး ငုံ အဆင်သင့်ရှိတဲ့
နွေကျမှပဲ ပြန်စီစဉ်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာမှာ ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့ နေသဖြင့် စကား ပြန်လည်
တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

“ဂွတ်နိုက်နော်...အန်တီမာ”

“ဂွတ်...”

တစ်ဘက်က ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော်ကလည်း စိတ်မာသည်။

ပြတ်သားသည်။

ဆရာမကြီး၏ ပါးပြင် နှစ်ဘက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်ကျလာ၏ ။

သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါတကား။

ဖူးပွင့်ဝေကို သူရိုက်ချင်သည်။

သူနေသာ ကောင်းနေလျှင် မိမိ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ဖူးငယ်ကို
မှောက်စေကာ သူ့ တင်ပါးလေးနှစ်ဘက်ကို ခပ်နာနာကလေး ရိုက်ပစ်မိမည်မှာ
အမှန်ပင်...။

ယခုကဲ့သို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရမှုတွင် ဖူးပွင့်ဝေသည်
တရားခံ။

ဗိုလ်ကြီး ရဲနိုင်မော် နေ့လယ်က ရောက်လာ ကတည်းက မနှစ်မြို့၍
မကြည်မလင် ဖြစ်နေသူက ဖူးပွင့်ဝေ။

မြူးထူးပျော်ရွှင်နေသူက မြတ်လေးငုံ။

နဂိုက ဆုံးဖြတ် ထားကြသည့် အတိုင်း သန်ဘက်ခါတွင်
လက်ထပ်တော့မည်ဟု မိမိအား ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်သည့်အခါတွင်တော့ မိမိသည်
မိဘတစ်ပါး နေရာတွင် ရှိနေသူမို့ အတော မသတ်နိုင်သော ပီတိသောမနဿ
ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

ယခုတော့ ထိုသောမနဿများ လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြလေပြီ...

“အင်း...လေးမောင်...လေးမောင်၊ တကယ်တော့ မင်းသွေး၊ မင်းသား
မဟုတ်ပါဘူးလို့ မင်း ဇွတ်ငြင်းခဲ့တဲ့ ဖူးပွင့်ဝေဟာ မင်းသွေးမှ မင်းသွေးအစစ်၊ မင်း
သချောင်းကို ပုတ်နှိုးပြီး မင်းက မမမာ ပြလိုက်ချင်ရဲ့ လေးမောင်...”

“ဖအေနဲ့တစ်သွေးတည်းတသားတည်း တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့
မင်းသမီးကို မင်းကို မြင်စမ်းစေချင်ပါတိ၊ မင်းကြောင့် မမြတ်မလေး စိတ်ဝေဒနာ
ခံစားပြီး ဆုံးခဲ့ရတယ်...”

“အခုလည်း မင်းသမီးကြောင့် မြတ်လေးငုံ ကိုယ်ကျိုးတွေ စွန့်ပြီး
အနစ်နာခံနေရတယ်၊ တို့မျိုးရိုးထဲမှာ မင်းနဲ့မင်းသမီးရဲ့ ဗီဇဆိုးတွေ
ဘယ်လိုပါလာတာပါလိမ့်”

လေးမောင်နှင့်အမာ၊ အမာနှင့်လေးမောင် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော
မောင်နှမ နှစ်ယောက်။

အမာက လေးမောင်ကို မောင်လေးရယ်ဟု နှစ်နှစ်ကာကာ ကြီးချစ်၍
သံယောဇဉ် ကြီးမား တွယ်တာ သည်မှာ ကလေးဘဝ ကတည်းကပင်။

လေးမောင်ကတော့

အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရယ်ဟုချစ်ခင်တွယ်တာဖို့ဝေးစွ မျက်နှာချင်း ဆုံမိတာနှင့်
ပြဿနာ ရှာတတ်သောကြောင့် အမာမှာ မိဘများ၏ အရိုက်အနှက်ကို မကြာခဏ

ခံခဲ့ရဖူး၏။

ဒါကငယ်စဉ် ဘဝ...။

ကြီး၍ လူလားမြောက် လာကြတော့လည်း သူ့တစ်ဖို့ တည်းကိုသာ
လေးမောင်က ကြည့်တတ်၏။

စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ရပြီးသည်နှင့် အစ်မအပျိုကြီးကို ပစ်ကာ နယ်စုံ
လျှောက်လှည့်နေတော့၏။

အမာလည်း ကျောင်းဆရာမ ဘဝဖြင့် မိမိဝမ်းကို မိမိကျောင်းရှင်း မိဘ
ဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍
တစ်ကိုယ်တည်းနေခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် လေးမောင်ထံမှ အင်္ဂုလ သူကလေး မမြတ်လေးကို
လက်ထပ်လိုက်ပြီဖြစ် ကြောင်း စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာသည်။

တေပွေ၍ နေချင်တိုင်း နေနေသော မောင်လေး လေးမောင်
တစ်ယောက် ယခုလို အိမ်ထောင် ရက်သား ကျသွားသည့် သတင်းကို ကြားရလျှင်
အမာသည် သူ့အတွက် စိတ်အေးကာ ဝမ်းအသာကြီး သာခဲ့မိသည်။

တစ်နှစ်ကျော် ကာညလတွင် မိမိတို့ မောင်နှမ၏ အဆက်အနွယ်ကလေး
မြတ်လေးငှ်ကို ဖွားကြောင်း ယောက်မဖြစ်သူ မမြတ်လေးထံမှ သတင်းကောင်း
ပါးစာကို ရရှိပြန်၏။

ပို၍ ဝမ်းသာ ရပါသည်။

ကြည်နူးရပါသည်...

တူမလေးကို ပြေး၍ ကြည့်လိုက်ချင်သော်လည်း မိမိတွင်
ထမ်းဆောင်နေရသည့် တာဝန်ကရှိနေသဖြင့် စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားခဲ့ရ၏။

မောင်ဖြစ်သူလေးမောင်ကစာမရေးသော်လည်း ယောက်မ ဖြစ်သူက

ရေးနေသဖြင့် အင်္ဂုမ္ဘိနယ်ရှိ မြိုင်မဟာအိမ်ကြီးတွင် သူတို့ သားအမိတစ်တွေ
မာကြောင်း သာကြောင်း သတင်းကောင်းများကို အမာ ကြားနေခဲ့ရသည်။

အမာ တစ်ယောက် ဝမ်းသာရပါ၏ ။

ကြည်းနူးရပါ၏ ။

သို့သော်...မြတ်လေးငုံကလေး အခါလည် ကျော်ကျော်တွင်တော့
ယောက်မ ဖြစ်သူ ထံမှ ရောက်ရှိလာသော စာတစ်စောင်သည် အမာ၏ ကြည်နူးစိတ်၊
ဝမ်းသာစိတ်များ ကိုခြေဖျက်၍ သွားတော့သည်။

*

မမမာရေ...

မမြတ်လေး စာရေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီစာကိုနားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါနော်။
မမြတ်လေးမှာ ခုကိုယ်ဝန် နှစ်လရှိနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီသတင်းဟာ
ဝမ်းသာရမယ့် သတင်းပါ။ ဒါပေမယ့် မမြတ်လေး ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး မမမာ။

ကိုလေးမောင်ဟာ မမြလေးကို အလုပ်
ကူလုပ်ပေးနေတဲ့မမြတ်လေးတို့ရဲ့ ဆွေးနီးမျိုးစပ် အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ စွပ်စွဲပြီး၊
ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ အဲဒီ အစ်ကိုနဲ့ရတာ ပါဆိုပြီး၊ လူကို အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲ နှိပ်စက်နေတယ်၊
ကိုယ်ထိလက်ရောက်လည်း နှိပ်စက်တယ်။

မမြတ်လေးဟာ လင်သားအပေါ် သစ္စာရှိပြီး အကျင့် သိက္ခာ ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပါ မမမာ။ သူ့သာ အရက်သေစာမူးပြီး လင့်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့
လူပါ။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုယ့်သားမယားထက် မက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကို

တွေ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ခုဆိုရင် မမြတ်လေးတို့ သားအမိနဲ့ အစ်မကြီး မဝေဟာ မိဘ
ဘိုးဘွားလက်ထက်က ပိုင်ခဲ့တဲ့ မဟာ မြိုင်အိမ်ကြီးမှာ နေပြီး ရရာအလုပ်ကို
လုပ်စားနေရပါတယ်...

မမမာရယ်...ကိုယ့်မောင်ကို ဆုံးမကြည့်ပါဦး၊ မမြတ်လေးမှာ
ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ သူ့ အရိုက်အနှက်ကို ခံနေရတာ လည်းများလှပါပြီ...။

**ဂါရုစေ့ထားလျက်
ညီမ မမြတ်လေး...**

ယောက်မဖြစ်သူထံမှ စာသည် သူ့ကို ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်
နာကျင်သွားစေသည်။

“အင်း...လေးမောင် မင်းတော့ အိမ်ထောင် ကျလို့ ကောင်းပြီမှတ်နေတာ၊
ခုတော့ မင်းကြောင့် အပြစ်မဲ့ သူတွေ ဒုက္ခ ရောက်နေကြရပါလား...”

အမာသည် ချက်ချင်းပင် မောင်ဖြစ်သူထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးပို့
လိုက်သည်။

သူ့ထံမှ ပြန်စာသည် ဆယ်ရက်နှင့်လည်း မလာ။

တစ်လနှင့်လည်း မရောက်။

မမြတ်လေးထံမှ စာသာ ရောက်ရှိလာ၏ ။

ထိုစာတွင် လေးမောင်သည် နောက်အိမ်ထောင်နောက်သို့
ကောက်ကောက်ပါသွားလေပြီ ဖြစ်ကြောင်း...။

လမ်းဆုံးလေပြီ...

ထို့ကြောင့် မိမိဘက်က တတ်နိုင်သည်ကိုသာ စာဖြင့် ရေး၍
အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

သည်စာကြောင့်လည်း မြတ်လေးငုံ နှစ်နှစ်ခွဲ သမီးတွင် မမြတ်လေးသည် ရင်ခွင်ပိုက် သမီးငယ် ဖူးပွင့်ဝေကို ပွေ့ပိုက်ကာ အမာ၏ နေအိမ်ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လေးမောင် ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံကြီးကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်ရလျှင် မမြတ်လေးသည် မျက်ရည်တွေ တုတ်တုတ်ကျလာ၏ ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး မမမာရယ်၊ ဖူးဟာ သူ့ ရုပ်မှ သူ့ရုပ်ပါ၊ နဖူး ကျယ်တာကော၊ မျက်နှာ ပိုင်းပုံကော၊ မေးကလေး ကွဲနေတာရော တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ ဒါနဲ့များ တောင်...ဟင့်...ဟင့်”

“မမြတ်လေး...မမြတ်လေး မငိုပါနဲ့တော့ ညီမရယ်၊ ဒီကောင့်အတွက် ညီမ မျက်ရည်တွေ အလဟဿ အဖြစ်မခံပါနဲ့တော့၊ သူ့ကို မေ့လိုက်ပါ၊ ကြိုးစားပြီး မေ့လိုက်ပါ...”

“ဒီ ကလေးနှစ်ယောက် ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မမမာတို့ နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြရ အောင်ကွယ်၊ နော် ညီမလေး”

မမြတ်လေးသည် အငိုမျက်နှာ ကလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏ ။

“ဒါနဲ့ ညီမရဲ့အစ်မ မဝေရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်က ဘာလုပ်သလဲ”

“မဝေရဲ့ ယောက်ျားကလယ်တွေ ချောင်းတွေ ရှိတယ် မမမာ၊ ပြီးတော့ ဗိန္နွာ ဆရာလည်း လုပ်တယ်၊ သဘောကောင်းရှာပါတယ်၊ ခု မမြတ်လေးတို့ ရန်ကုန်လာမှာကိုတောင် အတင်းတားရှာ တယ်...”

“သူ ကျွေးမွေး ထားနိုင်ပါတယ် တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာကလည်း မိဘမဲ့ နေတဲ့ တူကလေး တစ်ယောက်က ပါလာတယ်၊ တာဝန်တွေ ကြီးနေမှာ စိုးတယ်...”

“ပြီးတော့ ဟောဒီက သမီး ကလေးကို မမမာရဲ့ အရိပ် အာဝါသအောက်မှာ ထားပြီး ခေတ်ပညာ သင်ပေးချင်လွန်းတာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပဲ

ပြောင်းလာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့...မမနဲ့ပဲ နေသင့်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင် အင်္ဂုမှာပဲလား”

“မရှိကြတာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ”

“အေးလေ...ဘယ်မှာရှိရှိ ဘာထူးမှာလဲ၊ မျိုးစေ့သာချတတ်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ တာဝန် မသိတဲ့ ဖအေ တစ်ယောက်ကို မင်နေစရာမှ ဘာအကြောင်းမရှိဘူး....”

“ဒီမှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေ၊ ကိုယ့်ကလေးတွေကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်၊ ကျန်တဲ့ တာဝန် မမအားလုံး ယူတယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မမမာရယ်”

*

ဆရာမ ဒေါ်အမာ၏ ဓမ္မစေတီလမ်း နေအိမ်ကြီးတွင် ဖူးပွင့်ဝေ၏ ငိုသံသည် ယခင်က တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်း၍ နေပါတော့သည်။

“အို့...အို့...အေး...အေး တိတ်ပါ သမီးလေးရယ်၊ ရပါပြီ...ရပါပြီ”

“ကလေး ငိုလှချည်လား မမြတ်လေး”

“ဟုတ်တယ်...မမမာရေ၊ နို့ဘူးက မအေးလို့ ကောက်တာ”

“ဟင်...မမြတ်လေးနို့ မတိုက်ဘူးလား”

“မီးတွင်းထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ နို့လည်သွားပြီး နို့ မထွက်တော့ဘူး မမရယ်”

“အို...ဖြစ်ရလေကွယ်”

“ညီမလေး တိတ်နော်...တိတ်၊ ဟော...ချိုဘူးကြီး လာတော့မယ်...
လာတော့မယ်”

မြတ်လေးငုံသည် ပုခက်ကလေးကို လွဲကာ လွဲကာဖြင့်
တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်သည့် အရွယ် ကလေးကပင် ညီမလေး ဖူးပွင့်ဝေကို
ထိန်းကျောင်းတတ်ပေ၏ ။

မြတ်လေးငုံ ကလေးသည် သန္ဓေကောင်း၍ အလိမ္မာ
လွန်သောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဖူးပွင့်ဝေကတော့ မစားရစူစူ၊
စားရစူစူ၊ နားပူ နားဆာ လုပ်လွန်းလှသော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ကြပါစေ သည် တူမကလေး နှစ်ယောက်ကို ဆရာမ
ဒေါ်အမာသည် အသည်းတုန် အူတုန် ချစ်ခဲ့ရပါသည်။

အငယ်မလေး ဖူးပွင့်ဝေ သုံးခါလည် သမီးတွင် မိခင် မမြတ်လေးတွင်
အဆုတ်နာရောဂါ စွဲကပ်လာ၏ ။

ထို ကူးကစ်တတ်သော ရောဂါကြောင့် ဖူးပွင့်ဝေကို မိခင်နှင့် ခွဲကာ
မြတ်လေးငုံနှင့် သိပ်ရတော့သည်။

မြတ်လေးငုံသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူမမာမိခင်ကို ပြုစုရင်း
လူမမည် ကလေး ညီမငယ် ကလေးကိုလည်း ကြည့်ရှု ကျွေးမွေး ပြုစု
စောင့်ရှောက်ခဲ့၏ ။

ဒေါ်အမာမှာ ကျောင်းကိစ္စက တစ်ဘက် ရှိနေသဖြင့် မည်သို့မျှ
မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏ ။

မမြတ်လေး ရောဂါ သည်းနေချိန်တွင် ပုသိမ်တွင်ရောက်ရှိနေသော
လေးမောင်၏ ဇနီးသစ်ထံမှ လေးမောင်အရက်ကြောင့် အသည်းကျွမ်းရောဂါဖြင့်

ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်း ရရှိခဲ့၏။

သည့်သတင်းကို မမြတ်လေး မသိအောင် ကွယ်ဝှက်ထားကြသော်လည်း ကလေးမို့ သတိ မထားမိလိုက်သော အလည်မကလေး ဖူးပွင့်ဝေသည် မိခင်နားသို့ ပေါက်အောင် ထိုစကားကို သယ်ဆောင်သွား၏။

“မမမာ ကိုလေးမောင် ဆုံးပြီဆို”

ဒေါ်အမာ အံ့အားသင့်သွားပြီ၊ မြတ်လေးငုံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်လေးငုံက ဦးခေါင်းကလေးတွင်တွင် ငုံ့ထားနေ၏။

“မိုလိုက်တာ မြတ်လေးငုံ၊ ဒီကိစ္စ မေမေ မသိစေနဲ့လို့ အန်တီမာ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“သမီးကြီးကို မဆူပါနဲ့ မမမာရယ်၊ သမီးကြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးငယ် ဖူးပြောတာပါ”

“ဟင်...”

ဖူးက လက်ညှိုးကလေးကိုကိုက်ကာ ပြုံးစွက်စွက် မျက်နှာဖြင့် ဒေါ်အမာကို ကိုယ်ကလေး လှုပ်ကာကြည့်နေ၏။

“လာစမ်း ဖူး၊ နင့်ကို ရိုက်ရမယ်”

“ဖူး ညပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မမလေးနဲ့ အန်တီမာပြောနေကြတာပဲ”

ဒေါ်အမာသည် မချင့်မရဲ စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ ဖူးပွင့်ဝေထံသို့ ခပ်စူးစူးသာ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည်။

“မမမာ သူဘာဖြစ်လို့ ဆုံးသွားတာလဲ ဟင်”

“အရက်ကြောင့်လေ အရက်ကြောင့်ပဲပေါ့၊ အသည်းဆန်ကာကျ သေတာ၊ အို...သူ သေသေ မသေသေ ဘာအကျိုးထူးမှာမို့လဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မမမာ၊ သူ ဘက်က ဖခင် တာဝန်
မကျေပေမယ့် ဒီသမီး နှစ်ယောက်မှာ ဖခင်ဆိုတာ တစ်နေရာရာမှာ မားမားမတ်မတ်
ရှိသေးတယ် ဆိုတာ အားရှိစရာ တစ်မျိုးပါ။ ကလေးတွေ မျက်နှာ မငယ်ရဘူးပေါ့
မမမာရယ်...”

“အဟင်း ဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်”

“မေမေ”

“မမြတ်လေး မောနေပြီ၊ နောက်ထပ်စကား မပြောနဲ့တော့”

“အဟွတ်...ဟွတ်”

“မမြတ်လေး”

“မေမေရေ...”

မမြတ်လေး သွေးတွေ အန်ကျလာသဖြင့် ဒေါ်အမာ မျက်လုံး
မျက်ဆန်ပြူး၍ ပျာယာ ခတ်သွား၏ ။

မြတ်လေးငဲ့မှာတော့ မိခင်ကို ထွေးခံ ခံပေးရင်း ဖက်ကာ ရှိုက်ငိုနေ၏ ။

ဖူးပွင့်ဝေကတော့ အတန်ကြာအောင် ထွေထွေကလေးကြည့်နေပြီးမှ
အပေါ်ထပ်ကြီးမှ ပြေးဆင်းသွား၏ ။

မမြတ်လေး၏ အခြေအနေက မသက်သာဘဲ ဆိုးရွာလာသဖြင့်
ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက် အရ ဆေးရုံ တင်လိုက်ရသည်။

မမြတ်လေးသည် ရောဂါ ကျွမ်းနေပြီမို့ အောင်ဆန်း
အဆုတ်နာရောဂါကု ဆေးရုံတွင် သုံးရက်ခန့် အကြာတွင်
ကွယ်လွန်သွားရှာတော့သည်။

မမြတ်လေး အတွက် ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ

ဖြစ်သော်လည်း လူမမည် ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် အမာ၏ ဘဝမှာတော့ ချာလပတ် ရမ်း၍ နေတော့သည်။

မငြိမ်းချမ်းရသူမှာ အမာနှင့် မြတ်လေးငုံ...။

“ဟင့်အင်း...ဒါ မစားချင်ဘူးဆိုမှ”

“ဟင့်အင်း...ကျောင်းမတက်ဘူး”

“ဒီအင်္ကျီ မဝတ်ဘူး၊ ကပ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပစ်မယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မလုပ်ရဘူး၊ ကျောင်းအင်္ကျီ မဝတ်ရင် ကျောင်းက ဆရာမရိုက်မှာပေါ့၊ ရော့...ဝတ်ပါ ဖူးငယ်ရယ်နော်၊ ဖူးငယ်က လိမ္မာပါတယ်”

အတင်း ချော့မော့ ဝတ်ပေးရ၏ ။

အတင်းချော့မော့ ကျောင်းပို့ရ၏ ။

*

တစ်နေ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် အိမ်ပြန် ရောက်လာ၏

။

“ဟဲ့...ဖူး ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမာ”

ဖူးပွင့်ဝေသည် သူ့ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ လှုပ်ကာ အပြင်က အသံများကို နားစွင့်နေ၏ ။

မျက်နှာ တစ်ချက်ကလေးမှ မပျက်...။

“ဘယ်မှာလဲ ဖူးငယ်”

“သူ...သူ အခန်းထဲမှာပါ”

ဒေါ်အမာ တစ်ယောက် ဒေါ်ကြီး မောကြီးနှင့် ဖူးပွင့်ဝေ၏ အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏ ။

တံခါးကို ဝှန်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည့် အခါတွင် မမူသော မျက်နှာဖြင့် ခြေလှဲကာ ထိုင်နေသော ဖူးပွင့်ဝေကို တွေ့ရ၏ ။

“ဖူး...နှင့် သူများ ထမင်းဘူး ခိုးစားတယ် ဆို”

“ဟင်...”

“အို...ခိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောင်စားတာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ နင့်ကို အိမ်က ထည့်မပေးလိုက်လို့လား”

“သူများ ဥစ္စာမှ စားချင်လို့”

“ဟင်...ငါ့ မျက်နှာကို ဖျက်တဲ့ ခွေးမလေး၊ ကဲ...နောက်တစ်ခါ သူများ ဥစ္စာ စားချင်ဦး၊ စားချင်ဦး”

ဖူးပွင့်ဝေက မျက်ရည် တစ်စက်ကလေးမှ မကျ၊ မမူမဖြူသော်လည်း မြတ်လေးငုံမှာ ပျာယာခတ်နေ၏ ။

“အန်တီမာ...အန်တီမာ၊ ဖူး နောက်တစ်ခါ မလုပ်အောင်လို့ မြတ်လေးငုံ ဆုံးမပါမယ်၊ မရိုက်ပါနဲ့၊ မရိုက်ပါနဲ့”

ဒေါ်အမာသည် နောက်ဆုံးမှာတော့ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လိုက်ဆွဲနေသော မြတ်လေးငုံ ကို သနား၍ သူ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ရ၏ ။

